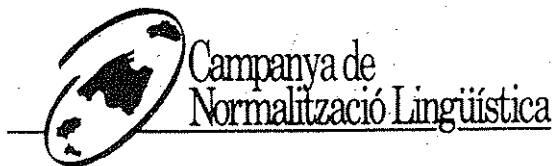

LÍNIA DIRECTA

amb la Campanya de Normalització Lingüística

VII

Palma
1995

Línea Directa

© Aina Moll, A.I. Alomar i Cèlia Riba, segons l'autoria dels textos.

Producció: Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears

Fotocomposició: Jorvich, s.l.

Impressió: Jorvich, s.l.

Dipòsit Legal: PM-1.364/1991

I.S.B.N. 84-604-8810-1

XXII

La unitat de la llengua, garantia de futur

En aquest món que la tecnologia fa cada vegada més petit, només sobreviuran les llengües fortes, que comptin amb la lleialtat dels seus parlants i que tinguin una tradició d'aportació important a la cultura universal i voluntat de continuar-la.

Entre nosaltres s'alcen sovint veus catastrofistes que vaticinen que d'aquí a cinquanta o cent anys ja no quedaran en el món més que tres o quatre llengües (entre elles el castellà, que sistemàticament anomenen "espanyol"). Però són veus interessades, que tot seguit hi afegeixen una deducció -"no té sentit entossudir-se a conservar la llengua catalana"- i un consell paternalista, implícit o explícit: "catalans, gallecs i bascos faran bé de renunciar a la seva llengua pròpia -o conservar-la només per a usos familiars, per als quals no es necessita cap estudi- i dedicar-se a fons al cultiu del castellà, i de l'anglès, que és i serà la llengua universal de la ciència".

Posats a ser catastrofistes, ja ho podrien ser del tot, i vaticinar que a la llarga el castellà i tot desapareixerà, perquè els seus parlants, que sabran també "la llengua universal de la ciència", l'abandonaran a favor de l'anglès. Però que no patesquin: l'espanyol sobreviurà, i també el francès i l'alemany i totes les llengües de cultura parlades per pobles decidits a seguir "essent qui són" dins el concert dels pobles del món.

La força creixent de l'anglès ha fet despertar l'esperit de defensa de la llengua pròpia com a senya d'identitat, no sols entre els parlants de llengües "petites", com el danès o el neerlandès (i no parlem de les que no tenen Estat propi, com el català), sinó també de llengües de gran força cultural i/o política, com el francès o l'alemany, que fins fa poc s'imposaven per la simple pressió del seu prestigi. La política lingüística forma part avui de les preocupacions dels governs, més que mai en el passat (pensem en la recent creació de l'*Instituto Cervantes*, per a la promoció del castellà).

Tots són ben conscients de la necessitat de mantenir la unitat de la llengua dins el seu territori propi i de promocionar-la com un tot a l'exterior; d'aquí els esforços dels governs de la *Francophonie* i dels de la *Hispanidad* per mantenir la unitat del francès i del castellà, tant en territori propi com en el de les antigues colònies i dins l'ensenyament de llengües de qualsevol lloc del món. Els països hispanoamericans que, un cop independitzats d'Espanya, crearen les seves pròpies Acadèmies *de la lengua* (i on durant molt de temps la gent negava que parlàs "castellà" o "espanyol" i s'aferrava desesperadament al seu *chileno* o al seu *argentino*), ara coordinen amb Espanya la seva política lingüística, no sols per la col·laboració entre les diferents acadèmies, sinó amb l'intercanvi de material àudio-visual: els telespectadors espanyols, que inicialment trobaven estrany o ridícul el llenguatge dels "culebrones" sudamericans, ara se l'empassen amb tota naturalitat. I en fer el recompte dels centenars de milions que parlen la seva llengua, tots posen les diferents modalitats de l'espanyol dins el mateix sac.

Si mantenir la unitat de la llengua és tan necessari per a la supervivència del castellà o del francès, amb centenars de milions de parlants, com no ho ha de ser per al català, que només parlem set milions mal comptats, dins un territori que no arriba als onze?

Per això ens hem de felicitar de totes les actuacions que, amb visió de futur, tendeixen a **consolidar la unitat de la llengua dins tots els territoris que la tenen com a pròpia**. I per això vull consignar ací dues d'aquestes actuacions, que renoven la nostra esperança d'arribar a una autèntica normalització:

- 1^a. **L'Ordre del departament d'Educació de la Generalitat Valenciana que homologa els títols de "valencià" expedits dins el seu territori amb els de "català" expedits a Catalunya o a les Illes Balears**. És un pas endavant molt important, que el Govern Balear i la Generalitat de Catalunya ja havien fet (i també el MEC, que per a trasllats de professors considera equivalents els títols de "català" i de "valencià"), però que el govern de la Generalitat Valenciana tenia pendent, a causa de la visceralització del tema de la llengua dins certs sectors de la seva societat. (Una altra mostra d'aquesta nova actitud del govern valencià, és el fet que el President Lerma, sense esmentar per a res el nom de la llengua, parlàs en el Senat amb un accent i un lèxic inequívocament valencians sense sortir del marc de l'estàndard general català).
2. **L'actuació conjunta de les federacions de Comissions Obreres de València, Catalunya i les Illes Balears, per introduir la llengua catalana en el món del treball**. Fa pocs dies presentaren públicament a Mallorca la seva campanya (per a la qual s'han inventat el nom **Treballengua**, que defineixen com la "normalització lingüística en el món del treball"), que han iniciat durant el curs 1993-94 i que volen continuar amb més força d'ara endavant. I anunciaren també que estan en tractes amb els sindicats de la Catalunya del Nord, a fi d'estendre la seva acció per damunt de fronteres regionals i estatals, i presentar tots plegats una acció de promoció de la llengua catalana davant les instàncies europees susceptibles de donar-hi suport.

Amb unes quantes bones notícies com aquestes, podrem perdre la por de veure fracassar la normalització! - A. M. (10-10-94).